

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Gudsdyrkan

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kvorum

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem,

“Saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says, “And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments

Vad innebär gudsdyrkan för dig och mig?

”När Jesus var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid, då kom vise män från Östern till Jerusalem och frågade:

’Var är judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom.”

Dessa mágoi, som de även kallades, var visa när de ville finna och tillbe Messias. För dem innebar tillbedjan att falla ner inför honom och erbjuda honom gåvorna guld och dyrbara, väldoftande kryddor.

Vad innebär gudsdyrkan för dig och mig?

När vi tänker på gudsdyrkan går våra tankar vanligtvis till hur vi visar religiös hängivenhet både privat och på kyrkans möten. När jag har begrundat hur vi dyrkar vår himmelske Fader och hans älskade Son, vår Frälsare, har fyra tankar kommit till mig: den första är handlingarna som utgör vår gudsdyrkan, den andra är attityderna och känslorna förbundna med vår gudsdyrkan, den tredje är exklusiviteten i vår gudsdyrkan och den fjärde är behovet av att efterlikna de heliga varelser vi dyrkar.

För det första, handlingarna som utgör vår gudsdyrkan

En av de vanligaste och viktigaste formerna av gudsdyrkan är att samlas på en helgad plats för att utföra handlingar av hängivenhet. Herren säger: ”Och för att du mera fullständigt ska kunna hålla dig obefläckad av världen ska du gå till bönehuset och offra dina sakrament på

upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted a sign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially cel-

min heliga dag.” Det här är givetvis den primära orsaken till att vi bygger möteshus. Men om det behövs duger ett oinvigt utrymme om vi kan ge det någon form av helighet.

Det viktigaste är vad vi gör när vi samlas på Herrens dag. Vi klär oss naturligtvis så väl vi kan efter våra omständigheter – inget extravagant utan anspråkslöst på ett sätt som visar vår respekt och vördnad för gudomen. Vårt beteende är likaledes vördnadsfullt och respektfullt. Vi tillber Gud genom att förena oss i bön; vi tillber Gud genom att sjunga psalmer (inte bara lyssna på, utan sjunga psalmerna); vi tillber Gud genom att undervisa och lära oss av varandra. Jesus sa: ”Kom ihåg att på denna Herrens dag ska du frambära dina offer [vilket innebär dina ’offergåvor ... av tid, förmågor eller medel i Guds och medmänniskors tjänst’] och sakrament åt den Allrahögste och bekänna dina synder för dina bröder och inför Herren.” Vi kommer inte tillsammans för att underhålla eller underhållas – som exempelvis av ett band – utan för att minnas honom och bli ”mera fullkomligt undervisade” i hans evangelium.

På den senaste generalkonferensen påminde äldste Patrick Kearon oss om följande: ”Vi samlas inte på sabbaten bara för att vara med på sakramentsmötet och bocka av det på listan. Vi samlas för att tillbe Gud. Det är en väsentlig skillnad mellan dem. Att närvarar innebär att vi är där. Men att tillbeär att avsiktligt prisa och dyrka vår Gud på ett sätt som förvandlar oss!”

Att ägna våra sabbatsdagar åt Herren och hans syften är i sig gudsdyrkan i handling. För några år sedan påpekade dåvarande äldste Russell M. Nelson följande: ”Hur kan vi helgasabbatsdagen? När jag var mycket yngre än i dag studerade jag andras texter där de hade listat saker man skulle göra och saker man inte skulle göra på sabbaten. Det var inte förrän senare som jag lärde mig genom skrifterna att det jag valde att göra och min inställning till sabbaten var ett tecken mellan mig och min himmelske Fader [se 2 Moseboken 31:13; Hesekiel 20:12, 20]. Med den insikten behövde jag inte längre listor med vad jag ska göra och inte göra. När jag behövde bestämma mig för om en aktivitet var lämplig att göra på sabbatsdagen eller inte, ställde jag helt enkelt frågan: ’Vilket tecken vill jag ge Gud?’”

Gudsdyrkan på Herrens dag utmärks av ett särskilt fokus på Jesu Kristi stora försoningsoffer. Vi firar helt rätt och särskilt hans uppståndelse

celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart,

under påsken men även varje vecka när vi tar del av sakramentets emblem för hans försoning, inklusive hans uppståndelse. För de ångerfulla är deltagandet av sakramentet höjdpunkten i sabbats gudsdyrkan.

Att tillbe tillsammans som ”Kristi kropp” ger unik kraft och fördelar när vi undervisar, tjänar och stöttar varandra. Intressant nog fann man i en studie nyligen att de som anser sina andliga liv var helt privata är mindre benägna att prioritera andlig tillväxt, eller att säga att deras tro är väldigt viktig, eller att ha en regelbunden andaktsstund med Gud. Som en gemenskap av sista dagars heliga stärker vi varandra i gudsdyrkan och i tro.

Men vi får ändå inte glömma vår dagliga gudsdyrkan som vi ägnar oss åt enskilt och i våra hem. Frälsaren påminner oss: ”Dock ska du avge dina löften i rättfärdighet, varje dag och alltid.” En syster sa så klokt: ”Jag kan inte föreställa mig ett mer ingående sätt att dyrka Gud än genom att ta emot hans små i vårt liv och ta hand om dem och lära dem hans plan för dem.”

Alma och Amulek lärde de zoramiter som hade förbjudits att använda sina synagogor att de skulle tillbe Gud inte bara en gång i veckan utan alltid och ”var ni än är”. De talade om bön som gudsdyrkan:

”Ni måste utgjuta era själar i era kammare och på era dolda platser och i er vildmark.

Ja, och när ni inte ropar till Herren, låt då era hjärtan vara fyllda, vända till honom i ständig bön.”

De talade även om att utforska skrifterna, bära vittnesbörd om Kristus, utföra kärleksfulla handlingar och tjänande, ta emot den Helige Anden och att dagligen leva i tacksägelse. Begrunda den tanken: ”dagligen leva i tacksägelse”. Den knyter an till min andra tanke:

Attityderna och känslorna förbundna med vår gudsdyrkan

Att känna och uttrycka tacksamhet till Gud är faktiskt det som fyller gudsdyrkan med en känsla av glädjefylld förnyelse till skillnad från att se den som bara ännu en plikt.

Sann gudsdyrkan är att älska Gud och låta vår vilja underkastas honom – den allra dyrbaraste gåvan vi kan ge. När Jesus fick frågan om vilket det största budet i lagen var svarade han: ”Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta

and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath

och av hela din själ och av hela ditt förstånd.” Han kallade också detta för det första budet.

Detta var mönstret för Jesu egen dyrkan av Fadern. Hans liv och försoningsoffer var tillägnade Faderns ära. Vi minns innerligt Jesu hjärtsliktande vädjan mitt i ofattbart lidande och ångest: ”Min Far! Om det är möjligt, så låt den här bägaren gå förbi mig.” Och sedan hans undergivna: ”Men inte som jag vill, utan som du vill.”

Gudsdyrkan är en eftersträvan att följa detta fullkomliga exempel. Vi uppnår inte fullkomlighet på det här sättet över en natt, men om vi varje dag ”som offer till [honom] ... frambär ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande” kommer han åter att döpa oss med sin Ande och fylla oss med sin nåd.

För det tredje, exklusiviteten i vår gudsdyrkan

I det första kapitlet i Läran och förbunden uttalar Herren denna anklagelse mot världen:

”De har avvikit från mina förordningar och har brutit mitt eviga förbund.

De söker inte Herren för att upprätta hans rättfärdighet, utan var och en går sin egen väg och efter sin egen guds avbild, vars avbild är lik världens.”

Det är bra om vi minns de tre judiska unga männen Hananja, Mishael och Asarja, som fördes som fångar till Babel kort efter att Lehi och hans familj lämnade Jerusalem. En ämbetsman i Babel gav dem de nya namnen Shadrak, Meshak och Abed-Nego. När dessa tre senare vägrade att tillbe en avbild som kung Nebukadnessar hade ställt upp befallde kungen att de skulle kastas i en brinnande ugn och sa till dem: ”Och vilken gud kan då rädda er ur mina händer?”

Ni minns deras modiga svar:

”Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung.

Men om inte, så ska du veta ... att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte tillber guldstatyn som du har ställt upp.”

Ugnen var så het att den dödade dem som kastade in dem i den, men Shadrak, Meshak och Abed-Nego var oskadda. ”Nebukadnessar tog då till orda och sade: ’Lovad är Shadraks, Meshaks och Abed-Negos Gud, som ... räddade sina tjä-

... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.”They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.”The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who partici-

nare. De litade på honom ... och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud.”De litade på att Jehova skulle återlösa dem, ”men om inte”, vilket betyder att även om Gud i sin visdom inte förhindrade deras död så skulle de ändå förbli trofasta mot honom.

Vad som än går före tillbedjan av Fadern och Sonen blir en avgud. De som förkastar Gud som sanningens källa eller förnekar all ansvarighet inför honom sätter i praktikensig självasom sin gud. Den som prioriterar lojalitet mot en grupp eller ett ideal framför gudomlig vägledning dyrkar en falsk gud. Även de som säger sig dyrka Gud men som inte håller hans bud går sin egen väg: ”De nalkas mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.”Föremålet för vår tillbedjan är enbart och endast ”den ende sanne Guden, och den som [han] har sänt, Jesus Kristus”.

Slutligen, behovet av att efterlikna Fadern och Sonen

Hur vi lever kan i slutändan vara det bästa, mest genuina sättet att dyrka Gud. Att visa vår hängivenhet betyder att efterlikna Fadern och Sonen – att odla deras egenskaper och karaktär i oss själva. Om, som man säger, imitation är den uppriktigaste formen av smicker, kan vi i fråga om gudomen säga att efterliknande är den uppriktigaste formen av vördnad. Detta tyder på en aktiv, kontinuerlig ansträngning av oss för att söka helighet. Men att bli mer kristuslik är också det naturliga resultatet av vår gudsdyrkan. Äldste Kearons tidigare citerade ord om tillbedjan ”på ett sätt som förvandlar oss” är betydelsefulla. Sann gudsdyrkan förvandlar.

Detta är skönheten med förbundsstigen – stigen av gudsdyrkan, kärlek och lojalitet mot Gud. Vi går in på stigen genom dopet, med löfte om att ta på oss Kristi namn och hålla hans bud. Vi tar emot den Helige Andens gåva, budbäraren om Frälsarens nåd som återlöser och renar oss från synd när vi omvänder oss. Vi kan till och med säga att när vi omvänder oss så tillber vi honom.

Sedan följer ytterligare prästadömsförrättningar och förbund som ingås i Herrens hus vilka helgar oss än mer. Ceremonierna och förrättningarna i templet utgör en förhöjd form av gudsdyrkan.

President Russell M. Nelson har betonat att ”varje man och varje kvinna som deltar i prästa-

pates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.”This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.”May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].”May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

dömets förrättningar och som ingår och håller förbund med Gud har direkt tillgång till Guds kraft”.Det här är inte endast en kraft vi tillgår för att tjäna och välsigna. Det är även den gudomliga kraft som verkar i oss för att förädla och rena oss. När vi går på förbundsstigen är den heliggörande ”gudaktighetens kraft uppenbar”i oss.

Må vi, liksom de forntida nephiterna och lamaniterna, ”falla ner för Jesu fötter och tillbe honom”.Må vi, som Jesus har befallt oss, ”falla ner och tillbe Fadern i [Sonens] namn”.Må vi ta emot den Helige Anden och överlämna våra hjärtan till Gud, inte ha några andra gudar vid sidan av honom, och som lärjungar till Jesus Kristus efterlikna hans karaktär i våra liv. Jag vittnar om att när vi gör det kommer vi att uppleva glädje i gudsdyrkan. I Jesu Kristi namn, amen.